

נימא, האם נאמר כי **מתניתין**, משנתנו היא **דלא כרבי**!

דאי כרבי, האמר **בתרי זמני** [בשני פעמים] **הויא חזקה**.

ולדבריו של רבי, אשה שנישאת לבעל הראשון, ומת, ושוב נישאת לבעל שני, ומת – שוב לא תינשא עולמית, לפי שמוחזקת היא כקטלנית הקוטלת את בעליה בנישואיה.

ואילו משנתנו, שמתירה לה להינשא [במקום שליכא חשד] אף בפעם השלישית, בהכרח שהיא כרבנן, הסוברים שרק אחר שלש פעמים מוחזקת היא שימות בעלה, או שתתגרש.

כי לרבי, כאשר מתו שני בעלים תחתיה, היא אסורה שוב להינשא.

ומשנינן: **לא**. – משנתנו אף כרבנן היא.

ואל תפרש משנתנו שהאופן של מיתה מתייחס לעד מיתה, והאופן של גירושין מתייחס למביא הגט.

אלא, **מיתה** המוזכרת במשנתנו, כגון שנישאו לאחרים, ומתו, מותרות הן להנשא, מתייחסת רק **אגירושין**.

והיינו או במביא גט, או בחכם שאסר את האשה בנדר.

וגירושין המוזכרים במשנתנו קאי **אמיתה**.

והיינו, על העד שמעיד מת הרגתיו, ונשאה לבעל אחר והתגרשה ממנו, שמותר לעד לשאתה עתה.

ולפיכך בשני המקרים מותרת להינשא אף בשלישית, אפילו לרבי. היות והיא לא הוחזקה פעמיים, לא לגירושין ולא למיתה, שהרי יצאה מבעליה פעם אחת במיתה, ופעם אחת בגירושין.

שנינו במשנה: **וכולן מותרות לבניהם או לאחיהם** של אלו המתירין אותן. ואין אסורות אלא להן לברדן.

ומקשינן: **מאי שנא מהא דתנן: הנטען מן האשה** [הנחשד שזינה עם אשה], מלבד מה שאסרוהו מלישא אותה, **אפור** הוא גם כן **באמה, ובבתה, ובאחותה**.

כי שמא לאחר שישא את אמה או בתה תזנה זו עמו, לפי שרגילה עמו כבר. ונמצא עובר באיסור כרת. כי משעה שנשא את אמה או את בתה, נאסרת זו עליו באיסור ערוה גמור. והילכך, אסרוהו גם לישא קרובותיה, היות שיש לנו לחוש שיצא לזנות עמה, ויעבור על איסור כרת.

וכיון שמצינו שחששו חכמים שלא ישא בתה או אמה כדי שלא יהיה רגיל אצלה על ידי זה, הוא הדין במשנתנו, שאסורה היא להינשא למתירים אותה [כמביא גט, עד אשה, וחכם שאסר נדרה], מדוע לא נאסרנה גם להנשא לקרוביו, כי נחוש שמא עצת זימה היתה ביניהם, לישא את בנו של זה, ויהא זה רגיל אצלה?

ומשנינן: אין לך לחוש לזנות על ידי נשיאת קרובים אלא באיש האסור באשה מסוימת, שבזה אוסרין אנו אותה אף בקרובותיה.

כי **נשי לגבי נשי שכיחן דאזלן**. נשים, מצויה הדבר שהולכות אצל נשים אחרות, ולכן יש לחוש שאם ישא אמה או בתה תגיע היא על